

A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Elhangzott a DRHE-n tartott meditáció-sorozat keretében
a DRHE Kápolnájában, 2017. május 9-én

A világosság. A világosság, amelyikről sokáig azt gondoltuk, hogy részecskékből áll, és egyenes vonalú mozgással terjed. Fénysebességgel, amit nem lehet felülmúlni. Aztán a múlt század közepén, az '50-es években egy dán fizikus, akit Niels Bohrnak hívtak, különböző kísérleteket végzett a fényvel, és valami nagyon furcsát tapasztalt. Hogy hát igaz, hogy a fény részecskékből áll, de ugyanakkor meg hullámként is tud viselkedni. Erre az egyszerű emberi logika azt mondja, hogy ilyen nincs! Vagy ez, vagy az! És bebizonyosodott, hogy igen, ilyen van! És megalkották az úgynevezett komplementaritás elvét. Hogy a fényben egyesül egymással a hullám és a részecske természete. Ami látszólag lehetetlen, az mégis lehetséges.

És akkor a teológusok felidéztek azt az őś-őśrégi keresztény dogmát, amelyik kimondja a Kalcedoni hitvallásban: „*Jézus Krisztus valóságos Isten, és valóságos ember.*” Amire az egyszerű logika azt mondja, hogy az nem lehet, mi hisszük és tudjuk, hogy nagyon is lehetséges.

„*Én vagyok a világ világossága.*” – mondja Jézus. (Jn 8,12)

És miért van itt élénk kivetítve most a falra egy szivárvány? Mert ez is világosság, hiszen a világosságban fedezzük fel a színeket. A szivárványt általában a földről nem látjuk sohasem teljesen, hanem egy félkört, vagy még annyit sem látunk csak belőle. De nem tudom, volt-e már valakinek olyan élménye – ha nem, akkor kívánom, hogy legyen –, hogy egy repülőgépről lásson szivárványt. És akkor azt fogja megtapasztalni, hogy a szivárvány igazából egy kör. A teljesség köre.

Innen a földről viszont mi egy félkört látunk, méghozzá ezekkel a színekkel.

Az első szín, a szivárvány külső körén, a vörös. A vörös a Bibliában a föld színe. Ádám, az ember az *'adámá'*-ból, a vörös földből vétetett. A föld energiájának a színe. Erő van benne, melegség, de van benne harag, van benne szeretet, van benne életerő, vitalitás, izgalom. Ez a földet megbecsülni tudó bölcsességünk színe. Azt mondja az Írás: „*Beszélg a földdel, és az megtanít Téged!*” (Jób 12,8)

Aztán jön a *narancs*. A narancsszín az izzás, a napfény, a tűz energiája. Ez nem a föld színe. Ez máshonnan jön. Ez a szeráfok színe. A lángoló angyaloké.

Aztán a *sárga*. A világosság, a vidámság, az életigenlés, a fény születése. Az új ember születése. A megvilágosodásnak a színe. A feltámadásé.

A kör közepén, ott van a *zöld*. A teremtés, a megújulás, a gyógyulás, a reménység színe.

Aztán, ahogy haladunk befelé, jön a *kék*. Az ég kékje, a végtelenedő horizont, tisztaság, a lélek mélysége, a megnyíló ég, az Isten titkának színe.

Aztán elkezd sötétülni a kék. Az *indigó*. Ez a legsötétebb szín a szivárványban. A gyászé, a szomorúságé, a csüggedésé. Ez az apokaliptikus fenyegetésnek a színe.

És a hetedik szín: a *lila* vagy az *ibolya*. Ez az utolsó szín, amit az emberi szem még be tud fogadni, a többi láthatatlan. Nem azért, mert nincs, hanem azért, mert mi nem látjuk, nem tudjuk befogadni. És ez a szín egy furcsa keverék: a vörösnek meg a feketének. Ebből a kettőből. A nyugalom kezdete, a végső ellentétek feloldása.

Amikor Jézus azt mondja: „*Én vagyok a világ világossága*” – akkor én ebbe beleértem ezt az összes színt. A színek nélkül nincs világosság. És ebben benne van a földet megbecsülő bölcsesség, a máshonnan jövő izzás, a reménység, a megújulás, a végtelenítő horizont, az elsötétülő kék, a halál, a gyász, a szomorúság és az ellentétek feloldása. Amikor az ég és a föld színe kibékül egymással.

Én azt gondolom, hogy ezért Ő a „*világ világossága*”, a kozmosz fénye, akit nem lehet megelőzni, akit nem lehet utolérni. Nem is kell, mert Ő előz meg bennünket, és Ő jön elénk. Jézus. A „szivárványember”. A „szivárvány Isten-ember”. Ő legyen a mi életünk reménysége! Így merjünk ránézni, s így fogadjuk az Ő tekintetét!

Mi is van ott a szivárványban? Nekünk Ő van ott! És Ő marad.